

РЕШЕНИЕ

№ 991

гр. Варна, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20213110204687 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на ГР. СТ. АЛ., ЕГН *****, депозирана чрез процесуален представител - адв.Й.А., против Наказателно постановление № 7948а-2235 от 28.10.2021г. на Началника на Първо РУ-Варна, с което за нарушение на чл. 49, ал.3 от Закон за българските лични документи /ЗБЛД/ ѝ е било наложено адм. наказание глоба в размер на 20лв. на основание чл. 81, ал.1, т.6 от същия закон.

С жалбата се моли да бъде отменено наказателното постановление, като се сочи, че то е незаконосъобразно. Навеждат се твърдения както за допуснати съществени нарушения на процес. правила –доколкото в обст. част не били посочена дата на извършване на нарушението, обстоятелствата при които било извършено, така и за нарушение на материалния закон като се визира нормата на [чл. 28 от ЗАНН](#).

В съдебно заседание, въззивницата, редовно призована, не се явява, а се представлява от надлежно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира присъждане на разноски под формата на адвокатско възнаграждение, за което представя доказателства- договор за правна защита и съдействие.

Въззиваемата страна , редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от процесуален представител-юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на НП, като моли същото да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение .

Въззиваемата страна , редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 18.10.2021 год. срещу въззивницата бил съставен АУАН бл.№ 190377, в който е посочено, че е нарушила разпоредбата на [чл. 49, ал.3 от ЗБЛД](#), тъй като на 18.10.2021 год. около 10:50ч. в гр.Варна, на ул.“П.Комуна“ №30, в сградата на Първо РУ се установило, че не е върнала личния си документ- паспорт № 384085969, валиден до 26.06.21г. на органа който го е издал, в законоустановения 3-месечен срок след изтичане на валидността му.

Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивницата, която го подписал и вписал в него, че няма възражение.

На 28.10.2021 год. въз основа на съставения акт, административно наказващия орган е издал НП № 7948а-2235, като е възприел изцяло констатациите описани в него, приел е че въззивницата е нарушила разпоредбата на [чл. 49, ал.3](#) от ЗБЛД и на основание [чл. 81, ал.1, т.6 от същия закон](#) й наложил административно наказание глоба в размер на 20 лв.

Като писмено доказателство към АНП е приложен единствено АУАН АУАН бл.№ 190377от 18.10.2021г. и Заповед № 8121з-493/01.09.2014 год. на Министъра на вътрешните работи

В хода на съдебното следствие съдът като свидетел бе разпитан В.Н.– актосъставител.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, както писмени така и гласни, които преценени поотделно и в своята съвкупност не водят на различни правни изводи.

Съдът изцяло кредитира показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел Н., като непротиворечиви на останалите приобщени по делото доказателства.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това

жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началника на Първо РУ при ОД на МВР, съгласно Заповед № 81213-493/01.09.2014г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – полицейски орган в звено „Охранителна полиция“ при ОД на МВР-Варна оправомощена съгласно същата заповед.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

Въпреки горното, съдът намира, че както в АУАН, така и в НП липсват обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват нарушението за което въззивницата е привлечена към адм. наказателна отговорност с акта, съответно е наказана с НП.

С НП на въззивницата е наложена санкция за това, че не била върнала на органа който го е издал в срок от три месеца паспорт № 384085969, валидността на който била изтекла на 26.06.2021 год. Нито в акта, нито в НП обаче е посочено, на кого /кой е органа, който е издал паспорта/ и къде съответно е следвало да бъде върнат същия – липсват място на извършване на нарушението, обстоятелствата при което то е било извършено, както и датата на неговото извършване. В акта и НП фигурира единствено дата и мястото на установяване на нарушението, но дата на извършване на същото не е посочена. Горното съставлява съществено нарушение на процес. правила и е достатъчно основание за отмяна на НП на процес. основание, тъй като води до грубо нарушаване правото на защита на наказаното лице. Датата и мястото на извършване на нарушението са основни елементи от обективната съставомерност на всяко нарушение и тяхното непосочване всякога съставлява съществено нарушение на процес. правила. По отношение на тези факти волята на АНО следва да е ясна и недвусмислена, а не да се предполага или да се извежда по тълкувателен път, защото защитата се осъществява срещу фактите, а не срещу правната им квалификация.

От друга страна доколкото с НП на въззивницата е било наложено наказание съобразно нормата на [чл. 81, ал.1, т.6 от ЗБЛД](#) съдът сче, че НП се явява издадено и в нарушение на материалния закон доколкото каквито и да било доказателства в подкрепа на така повдигнатото обвинение в хода на съдебното следствие не бяха събрани.

В акта и НП е посочено, че въззивницата не била върнала в тримесечен срок на органа който го е издал паспорт № 384085969, чиято валидност била изтекла на 26.06.2021 год. Нито в АНП нито в хода на съдебното следствие обаче от страна на АНО са ангажирани доказателства, които на първо място да установят, че въззивницата изобщо е била притежател на паспорт с посочения номер, още по-малко пък такива установяващи издателя на документа и срока на неговата валидност. Както

бе посочено по-горе в мотивите единствените писмени доказателства приложени към АНП са АУАН и Заповед № 8121з-493/01.09.2014г. на Министъра на вътрешните работи. Нито препис от въпросния документ, нито друг документ с удостоверителна сила установяващ посочените факти не са приложени по АНП и не са ангажирани от страна на АНО. От друга страна в показанията си пред съда актосъставителя заявява, че той е съставил акта, но не посочи други конкретни подробности по случая, а само, че се явило лице, което само поискало да му бъде съставен акт. Свидетелят твърди, че видял паспорта, но не помнел кога му е изтекъл.

Следва да се отбележи, че в производствата с адм. наказателен характер в тежест на АНО е да докаже и обоснове адм. наказателното обвинение, като в случая това не е сторено.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счита, че атакуваното НП е издадено в нарушение на материалния закон, същото страда и от пороци които го правят процес. недопустимо.

Дори и да се приеме, че горепосочените процесуални нарушения не са съществени /макар позицията на настоящия състав да е че категорично са налице съществени процесуални нарушения/ и да се приеме, че от формална страна са осъществени признаците на административно нарушение, то съдът намира, че случаят е маловажен.

В ЗАНН не е предвиден законен критерий за маловажен случай на административно нарушение, поради което следва да се изхожда от цялата съвкупност на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства на конкретното деяние, стойността на вредата, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението, значимостта на конкретно увредените обществени отношения, като законодателят не е разграничил по никакъв начин формалните от резултатните нарушения при преценката на горните обстоятелства /разграничение в тази насока липсва както в ЗАНН, така и в НП/.

Съгласно чл.11 от ЗАНН въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелства изключващи отговорността се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Съдът намира, че всички тези обстоятелства са изяснени и дават основание да се приеме, че случаят е маловажен по смисъла на чл.93 т.9 от НК. За да се установи дали случая е маловажен или не, следва да се обсъди степента на обществена опасност на извършеното нарушение, като негово обективно качество, за да се установи дали е социално необходимо и житейски оправдано да се прибегне до прилагане на административно наказателната отговорност. В конкретния случай, видно от съдържанието на АНП, е че нарушението е извършено за първи път, т.е. налице е инцидентен случай. Липсват каквито и да било данни за налагани други наказания за идентични или каквито и да било други нарушения от страна на въззивницата. Това безспорно води до извод, че допуснатото нарушение е с по-ниска степен на обществена опасност от останалите от този вид и че с него не е бил нарушен

грубо и в съществена степен предвиденият в закона ред. С оглед на това, съдът приема че нарушението е с явно незначителна обществена опасност и засяга в малка степен установения ред за държавно управление. Отделно от това, цел на ЗАНН е налагане на наказания за предупреждаване и превъзпитаване на нарушителят към спазване на установения правов ред и въздействие върху гражданските субекти възпитателно и предупредително. Налагането на санкция не следва да се приема като самоцел на закона, тъй като справедливо е регламентирана възможност да не се налага наказание, като се предупреди нарушителя чрез съответен способ, че при повторно нарушение ще бъде санкциониран. Поради това и съдът намира, че в настоящия случай намира приложимост и разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Наказващият орган от своя страна в постановлението не е изложил мотиви защо приема, че случаят не е такъв и без обсъждане на всички обстоятелства, установени в хода на проверката, включително и постъпилото възражение, депозирано още при предявяване на АУАН е издал наказателно постановление, налагайки наказание на въззивницата.

Поради изложените съображения, съдът счита, че НП е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 63, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е депозирал писмено становище по делото, но предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

От друга страна следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на

въззивника за заплащане на разноси съставляващи адвокатско възнаграждение. От съдържанието на приложения на л. 17 договор за правна защита и съдействие от 24.11.2021 г. и приложения пълномощни се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат Й.А. от АК-Варна оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред Районен съд Варна по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 360 лева с ДДС , като е заплатен авансово и данъкът и е заплатено в брой при подписване на договора сумата от 360 лв., т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на АНО, в писмените бележки. Затова съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в редакцията ѝ от ДВ бр.68 от 31 Юли 2020г., когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата ((изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.-31.07.2020г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 е 300 лв.. В случая е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 300лв, като е удържан авансово и данък в размер на 60 лв. Предвид цитираното по-горе възражението за прекомерност се явява неоснователно. В проведените по делото съдебно заседание, възз. е бил представляван от адвокат. Затова следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съдебните разноси за адвокатско възнаграждение, направени по настоящото дело, в размер от 360,00 /триста и шестдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, ал.3 и ал.4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 7948а-2235 от 28.10.2021г. на Началника на Първо РУ-Варна, с което на ГР. СТ. АЛ., ЕГН ***** за нарушение на чл. 49, ал.3 от Закон за българските лични документи /ЗБЛД/ ѝ е било наложено адм. наказание глоба в размер на 20лв. на основание чл. 81, ал.1, т.6 от същия закон.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на ГР. СТ. АЛ., ЕГН *****, с адрес: гр.Варна. ж.к.“Младост“ №142А, вх.2, ет.3, ап.7 сумата 360,00 /триста и шестдесет/ лева, представляваща съдебни разноски по АНД №4687/2021г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____